

ЗАПОБІГАННЯ ЗЛОЧИННОСТІ – це соціальна політика держави, спрямована на подолання криминогенно небезпечних протиріч у суспільних відносинах з метою їх позитивного вирішення і поступового витіснення, а також спеціальна випереджальна практика протидії формуванню і реалізації на різних стадіях злочинних проявів. Ідея боротьби зі злочинністю переважно шляхом її запобігання збагатилась новим змістом завдяки науковим працям зарубіжних і вітчизняних учених XIX–XX століть, у яких були закладені філософські, правові, соціологічні, моральні, психологічні, соціальні, антропологічні, організаційно-управлінські, економічні, технічні та інші основи запобігання злочинності і її проявів. Зокрема: запобігання злочинності – перспективний напрям протидії злочинності; основою системи запобігання злочинності є правова держава, в якій цей напрям є справою цих гілок влади; запобігання злочинності мислиться як єдність загальносоціальних і спеціальних видів і заходів діяльності держави і суспільства; обов’язковість участі громадськості у запобіганні злочинності; мета системи запобігання злочинності – істотне зниження і позитивні зміни якісних показників злочинності внаслідок зменшення детермінуючого впливу негативних явищ; ресурсне забезпечення запобігання злочинності; моніторинг стану злочинності й ефективності запобіжних заходів.

Система запобігання злочинності складається з напрямів загальносоціального, спеціально-кримінологічного та індивідуального характеру, які у свою чергу мають відповідну структуру в залежності від об’єктів запобіжного впливу і повноважень суб’єктів запобігання злочинності.

Літ.: Курс криминології : у 2 кн. Кн. 1 : Загальна частина. – К., 2001; Литвинов О. М. Соціально-правовий механізм протидії злочинності в Україні. – Х., 2008; Голіна В. В. Запобігання злочинності (теорія і практика). – Х., 2011; Голіна В. В., Лукашевич С. Ю., Колодяжний М. Г. Державне програмування і регіональне планування заходів запобігання злочинності в Україні. – Х., 2012.

В. В. Голіна